

A filmváltozat
már megjelent
DVD-n és Blu-ray
lemezen!

Abraham Lincoln
A VÁMPÍRVADÁSZ

SETH GRAHAME-SMITH

SETH GRAHAME-SMITH

Abraham Lincoln
A VÁMPÍRVADÁSZ

Könyvmolyképző Kiadó, 2013

Erinnek és Joshuának

*„Az életet a haláltól elválasztó határ
homályos és bizonytalan.
Ki a megmondhatója, hol végződik az egyik,
és hol kezdődik a másik?”*

EDGAR ALLAN POE

Tények

1. 1607 és 1875 között, mintegy kétszázötven éven át, virágkorukat élték a vámpírok Amerika homályzónáiban. Létezésükben csak elvétve hittek az emberek.
2. Abraham Lincoln korának egyik tehetséges vámpírvadásza volt, aki egész életében hadat viselt ellenük, s ennek részleteit titkos naplójában örökítette meg.
3. A napló létezéséről szóló mendemonda a történészek és a Lincoln-életrajz-írók kedvenc témája. A legtöbben úgy tartják, csak legenda.

Bevezetés

„Nem beszélhetek mindarról, amit láttam, és vigaszt sem lelhettek fájdalomra. Ha megtenném, az ország téboly áldozatául esne, vagy azt hinné, elnöke bolondult meg. Tartok tőle, hogy az igazság a papírt és a tintát túl nem élheti. Rejtve s titokban kell maradnia mindaddig, míg az itt megnevezettek porrá nem lesznek valahányan.”

Abraham Lincoln naplóbejegyzése

1863. december 3-án

I

Még mindig véreztem... a kezem reszketett. Amennyire megtudtam állapítani, még ott volt – és engem lesett. Egy hatalmas, üres téren túl valahol egy tévé szólt. Az egységről beszéltek benne.

De ez mind nem volt érdekes.

Csak az előttem lévő könyvek számítottak, a tíz különféle méretű bőrkötéses kötet, mindegyik a fekete és a barna valamelyik árnyalatában. Némelyik csupán öreg volt és megviselt állapotú. Volt azonban olyan is, amit megtört gerince már alig tartott össze, a lapjai pedig úgy festettek, mintha szellőnél erősebb hatásra szétmorzszálódnának. A könyvek mögött piros gumiszalaggal

összefogott levélköteg hevert. Némelyiknek megpörkölődött a széle, mások megsárgultak, mint az alagsorban elszórt cigarettacsikkék filterei. E régiségektől csupán egyvalami ütött el: egyetlen ív makulátlan fehér papír. Az egyik oldalán tizenegy általam ismeretlen ember neve állt. Se telefonszámot, se e-mail címet nem tüntettek fel mellettük; csak a kilenc férfi és a két nő lakcíme meg a lap aljára firkantott üzenet szerepelt rajta:

Számítunk önre.

Valahol a férfi még mindig beszélt. Gyarmatosok... remény... Selma.

A kezemben lévő könyv a legkisebb volt a tíz közül, és könnyen lehet, hogy a legtörékenyebb is. Megfakult, barna borítója karcos, pecsétes és megviselt volt. A bronzkapocs, mely valaha titkait őrizte, rég letört. Belül a papírt széltől szélig telerótták – az írás egy része éppoly sötét volt, mint az a nap, amikor megszáradt; más része viszont annyira elhalványult, hogy csak nagy erőfeszítéssel lehetett kivenni rajta a betűket. Mindösszesen száztizennyolc, kézírással mindkét oldalán sűrűn teleírt lap kapaszkodott a kötet gerincéhez. A szöveg bővelkedett magánvágyakban, nagy tervekben, stratégiákban és furcsa arcú embereket ábrázoló, odavetett vázlatokban. Másodkézből származó históriákat és részletes felsorolásokat is tartalmazott. Miközben végigolvastam, tanúja lehettem, hogyan fejlődött a szerző kalligráfiája egy gyermek szerfölött óvatos vonalvezetéséből egy fiatalember határozott, szorosan egymáshoz tapadó betűkből álló írásává.

Eloolvastam az utolsó oldalt is, hátranéztem, hogy megbizonyosodjam róla, még mindig magamban vagyok, majd visszalapoztam az elejére. Muszáj volt másodszor is végigolvasnom. Mégpedig haladéktalanul, mielőtt a józan ész ráereszti kutyáit az agyamban megjelenő veszedelmes hiedelmekre.

A kis könyv ezzel az öt abszurd, lenyűgöző szóval kezdődött:

Ez itt Abraham Lincoln naplója.

Rhinebeck egyike azoknak a településeknek az állam északi részében, ahol megállt az idő. Ebben a városban az utcán sorakozó boltok családi tulajdonban vannak, ismerősek az arcok, ami pedig Amerika legrégebbi fogadóját illeti (amelyikben, mint azt bármelyik helybéli büszkén megerősítheti, maga George Washington hajtotta egy ízben álomra páróka nélküli fejét), a mai napig elérhető áron kínálja szolgáltatásait. Olyan hely ez, ahol az emberek még mindig házilag készült pehelypaplannal ajándékozzák meg egymást, és ahol nem egyszer s nem kétszer voltam tanúja annak, hogy almás pite hűl az ablakpárkányon. A várost mintha hógömbbe zárták volna.

Mint Rhinebeckben szinte minden, az East Market Streeten lévő tizenöt centes bolt is a rég halott múlt még élő darabja. A helyiek 1946 óta hagyatkoznak erre az üzletre, ha tojásfőző órát, ceruzát vagy karácsonyi ajándékot akarnak venni, netán szegélyt akarnak felvarratni. *Ami nálunk nem kapható, arra Önnek nincs is szüksége*, hirdeti az elülső kirakatban a napszitta plakát. *Ha mégis, mi megrendeljük*. Odabenn, a tarka linóleum és a lenyűgözőnek épp nem mondható fénycsövek között, a világ legnagyobb vegyesáru-kínálata vár rekeszekbe rendezve. Az árakat filctollal firkantják oda. A hitelkártyáknak nem örülnek tiszta szívvel. Ez volt az én otthonom reggel fél kilenctől este fél hatig, heti hat napon át.

Mindig tudtam, hogy érettségi után egy boltban fogok kikötni, és így is lett minden nyáron tizenöt éves korom óta. A szó szoros értelmében nem voltam ugyan a rokonuk, Jan és Al mégis mindig úgy bánt velem, mint a saját gyerekeikkel – ha kellett, munkát adtak, és mindig megdobtak egy kis zsebpénzzel, amikor iskolába jártam. Ahogy én láttam, erős hat hónappal tartoztam nekik, júniustól karácsonyig. Ez volt a terv. Hat hónapon át nappal a boltban

dolgozom, esténként meg a hétvégeken pedig a könyvemen. Ez az idő bőven elég arra, hogy az ember összeállítsa az első vázlatot, és még csiszoljon is rajta egy jót. Manhattant csak másfél órányira volt vonattal, oda készültem munkám befejeztével, hónom alatt négy-öt fontnyi, senki által meg nem rendelt, korrektúrázott lehetőséggel. Viszlát, Hudson Valley – jöhetnek az előadókörutak.

Kilenc évvel később persze még mindig a boltban voltam.

Valami teljesen váratlan és nyomasztóan közönséges dolog történt, miközben megnősültem, túléltem egy autóbalesetet, gyermekem született, félbehagytam a regényemet, elkezdtem és félbehagytam egy tucát másikat is, született még egy gyerekem, és próbáltam a számlákkal lépést tartani: egy idő után már nem érdekelt az írás, érdekelt ellenben más – a srácok, a házasság, a jelzálogkölcson, a bolt. Háborogtam, ha azt láttam, hogy a helybeliek az utca túloldalán lévő CVS-ben vásárolnak. Amikor Red Hookban bezárt az antikvárium, megvettem a készletük egy részét, és könyvkölcsönzőt nyitottam a bolt hátuljában. Aztán jöttek a sorsjegyek, a szezonvégi kiadások, a wi-fi. Bármi, csak jöjjenek a vevők. Minden évben újítottam valamit. De minden évben épp csak eltengődtünk.

Henry¹ már egy éve bejárt, mire beszélgetni kezdtünk. Addig csak a megszokott udvariasságok hangzottak el, semmi több. „Legyen jó napja!” „A mielőbbi vizontlátásra!” A nevét is csak azért tudtam, mert hallottam, hogy beszélnek róla a Market Streeten. Az a hír járta, hogy megvett valami nagyobb ingatlant kinn a 9G út mentén, és a helyi mesteremberek egész légioja dolgozik a felújításon. Nálam valamivel fiatalabb lehetett – huszonhét év körüli talán, kócos fekete hajjal, egész évben napbarnított, és soha nem mutatkozott kétszer ugyanabban a napszemüvegben. Lerítt róla, hogy van pénze. Kiabáltak a ruhái: a márkás pólók, gyapjúzakók, farmerek többre kerülhettek, mint az én kocsim. De nem hasonlított a többi kitömött pasasra. A seggféj turisták, akik a hétvégeken jelentek

¹ Akkoriban nem így hívták. A következetesség kedvéért ebben a könyvben végig a *valódi* nevet használom, mint ahogy most is.

meg a mi „helyes” kisvárosunkban és „imádni való” boltjainkban, és általában jókora csésze mogyorókávéval csörtettek be, jöllehet mindenhol ki van írva, hogy „az üzletben az étel- és italfogyasztás tilos”, soha nem költöttek egy krajcárt sem. Henry udvarias volt. Csöndes. Leginkább azonban azt kedveltem benne, hogy mindig minimum ötven dolcsiért vásárolt – javarészt afféle retró cuccot, amit manapság leginkább az arra szakosodott üzletekben kapni: Lifebuoy szappant vagy Angelus cipőpasztát. Bejött, kápéban fizetett, aztán elment. *Szép napot! A mielőbbi viszontlátásra!* Aztán 2007 őszén felpillantottam a spirálfüzetemből, s ott állt előttem. Úgy meredt rám a pult másik oldaláról, mintha valami visszataszítót mondtam volna.

– Miért hanyagolta el?

– Én... parancsol?

Henry az előttem lévő jegyzetfüzetre mutatott. Mindig tartottam egyet a kassza mellett arra az esetre, ha valami briliáns ötletet vagy megfigyelést kell rögzítenem (eddig még sohasem szorultam rá, no de *semper fi*, hiszen tudják). Az elmúlt négy órában féloldali történetkezdeményt jegyeztem le; egyik sem volt hosszabb egy sornál. Az oldal alsó részén lévő firkálmányon apró ember tartja fel középső ujját egy hatalmas, borotvaéles karmait dühösen meresztő sas felé. Alatta a felirat: *Ne bántsátok a rétisast!* Ennél jobb poén hetek óta nem jutott eszembe, sajna.

– Az írásról beszélek – mondta. – Arra vagyok kíváncsi, miért hanyagolta el.

Most én meredtem őrá. Valami okból villámként vágott belém a gondolat, hogy egy zseblámpás ember a sötét raktáram pókhálós polcain kotorászik. Nem volt valami kellemes érzés.

– Elnézést, de nem egészen...

– Nem egészen érti, persze, hogy nem. Bocsánatot kérek. Nem volt szép tőlem, hogy félbeszakítottam.

Jézus... most én éreztem késztetést arra, hogy bocsánatot kérjek a bocsánatkérésért.

– Semmi gond. Ez csak... maga honnan...

– Olyasformának nézem, aki ír.

A bolt hátsó része felé intett, ahol a könyvkölcsönző volt.

– Nyilvánvalóan becsüli a könyveket. Néha írogatni is láttam magát... feltételeztem, hogy a szenvedélye. Kíváncsi lettem, vajon miért nem űzi.

Ésszerű magyarázat volt. Kicsit fellengzős (már nem is élhet a szenvedélyének, aki tizenöt centes boltban dolgozik?), de elég észszerű ahhoz, hogy kissé enyhüljön bennem a feszültség. Őszinte, nyomasztóan közhelyes választ adtam neki, aminek az volt a lényege, hogy „amíg az ember a terveivel van elfoglalva, az élet megy tovább”. Innen John Lennonhoz lyukadtunk ki, a Beatleshez, majd Yoko Onóhoz, de eddig jutottunk, nem tovább. Beszélgettünk. Kérdeztem, hogy tetszik neki a környék. Milyen a háza. Miben utazik. Minderre kielégítő válaszokat adott. Eközben azonban – ahogy udvarias fiatal emberek módjára álltunk, és udvariasan triviális dolgokról csevegtünk – nem tudtam szabadulni attól az érzéstől, hogy valójában egy másik beszélgetés folyik itt. Egy olyan beszélgetés, ami valójában másról szól.

Érzékelttem, hogy Henry kérdései egyre személyesebbek lesznek. És azt is, hogy ugyanez történik a válaszaimmal. Kérdezett a feleségemről. A srácokról. Az írásról. A szüleimről. Arról, hogy mit bántam meg. Feleltem mindre. Tudtam, milyen furcsa ez. De nem érdekelt, beszélni akartam ennek a kócos, méregdrága farmert és napszemüveget viselő, gazdag, fiatal hapsinak. Akinek még a szemét sem láttam soha. Akit alig ismertem. El akartam mondani neki mindent. Folyt is belőlem a szó, mintha egy követ mozdított volna el, ami négy éve ült a nyelvemen, lakat alatt tartva a titkaimat. Azt, hogy még kölyökkoromban elveszítettem anyámat, problémáim voltak apámmal, és megléptem. Az írásaimat és a kételyeimet. A nyugtalanító bizonyosságot, hogy ennél többről van szó. A szűkös anyagiak okozta küszködésünket. A depresszióval folytatott küzdelmemet. Azt, hogy néha arra vágyom, hogy megszökhessek. És hogy néha az öngyilkosság gondolata is foglalkoztat.

Nem emlékszem rá, hogy mindennek akár csak a felét is elmondtam volna. Talán nem is tettem.

Aztán hirtelen arra kértem Henryt, olvassa el a befejezetlen regényemet. Viszolyogtam a gondolattól, hogy ő – vagy bárki más – elolvassa. Még attól is, hogy én magam elolvassam. Mégis megkértem rá.

– Nincs rá szükség – volt a válasz.

Ez volt addigi életem legfurcsább beszélgetése. Mire Henry kiementette magát és távozott, úgy éreztem magam, mintha tíz mérföldet sprinteltem volna teljes erőből.

Soha többé nem ismétlődött meg az eset. Amikor legközelebb bejött, a megszokott kellemetességek hangzottak csak el a szájából, semmi több. *Szép napot! A mielőbbi vizontlátásra!* Megvette a szappant meg a cipőpasztát. Készpénzzel fizetett. Később is ez történt. Aztán egyre ritkábban jött.

Utoljára 2008 januárjában állított be, kezében egy barna papírba tekert, zsineggel átkötött kisebb csomaggal. Se szó, se beszéd, letette a pénztárgép mellé. Itt-ott hópelyhek olvadoztak sűrke szvetterén és karmazsin sálján, napszemüvegén apró vízcseppek csillogtak. Nem törődött azzal, hogy levegye. Ez nem lepett meg. A csomag tetején lévő fehér borítékon az én nevem állt; a tinta egy része hólével keveredett, és olyan volt, mintha vérezne.

A pult alá nyúltam, és levettem a hangot a kistévéről, amit a Yankees meccsei kedvéért tartottam. Aznap híradó ment éppen. Az iowai előválasztások délelőtti volt, s Barack Obama meg Hillary Clinton fej fej mellett haladt. Mindegy volt, mi megy, csak teljen az idő.

– Szeretném, ha ez az öné lenne.

Egy pillanatig csak bámultam rá, mintha norvégul szólt volna.

– Hogy? Ez... nekem? Mi ez a...

– Sajnálom, de várnak a kocsival. Előbb a levelet olvassa el!

Ennyi volt. Figyeltem, amint kilép az ajtón a hidegbe, én pedig közben azon gondolkodtam, akadt-e már valaki, akinek hagyta, hogy befejezze a mondatát.

II

A csomag a nap hátralévő részében a pult alatt maradt. Majd' belehaltam, hogy felbonthassam a nyavalyást, ám mivel fogalmam nem volt, ki lehet ez a figura valójában, nem akartam megkockáztatni, hogy robbanó babát vagy kilónyi heroint csomagoljak ki pont abban a pillanatban, amikor cserkészlányok sétálnak be hozzám. Szenvedtem inkább a kíváncsiságtól, míg be nem alkonyult, és Mrs. Kallop (gyötrelmes, kilencvenperces vita után) sikeresen meg nem állapodott a sötétebb zöld fonalnál. Viszont pár perccel korábban zártam. A pokolba azokkal, aki még odakinn kóborolnak ma este. Karácsony után voltunk, és különben is szakadt a hó. Mellesleg mindenki odahaza nézte az iowai Barack Obama–Hillary Clinton dráma végkifejletét. Úgy döntöttem, elszívok egy cigit lenn az alagsorban, mielőtt hazamegyek, és megnézem, mi lett az eredmény. Fogtam Henry ajándékát, lekapcsoltam a fénycsöveket, és felhangosítottam a tévét. Ha valami új történik a választásokon, az visszhangozni fog a lépcsőházban.

Az alagsorban nem volt semmi rendkívüli. Ha eltekintünk a leltári tárgyakkal csordultig telt ládától a falak mentén, majdnem üres szoba volt mocskos betonpadlóval és egy mennyezetről fityegő negyvenwattos villanykörtevel. Volt még odabenn néhány összecukható szék, egy öreg fémfiókos irodaasztal, rajta a leltári számítógép, valamint egy kétfiókos kartotékszekrény, benne a nyilvántartás egy részével. Vízmelegítő. Biztosítékszekrény. Két apró ablak, amik a hátulsó sikátorra nyíltak. Az alagsor leginkább arra szolgált, hogy a hideg téli hónapokban legyen hol dohányoznom. Az íróasztalhoz tettem az egyik összecukható széket, rágyújtottam, majd elkezdtem kibogozni a gondosan becsomagolt köteg tetején a...

A levél.

A gondolat úgy bukkant fel, mint azok a briliáns ötletek és megfigyelések szoktak, amelyek kedvéért a kezem ügyében tartottam

a noteszt. Azt kérte Henry, hogy először a levelet olvassam el. A nadrágzsebemben megtaláltam a svájci bicskát (hét dollár húsz cent plusz áfa – garantálom, hogy ennél olcsóbban sehol nem lehet kapni Duchess megyében), és egy csuklómozdulattal kinyitottam a borítékot. Egyetlen hófehér, összehajtogatott papírlapot találtam benne; az egyik oldalára neveket és címeket gépeltek. A másikon kézzel írott jegyzet állt:

Meg kell kérnem rá, egyezzen bele bizonyos feltételekbe, mielőtt kinyitja ezt a csomagot.

Először is: fontos megértenie, hogy ez nem ajándék, hanem kölcsön. A magam által megválasztott időpontban kérni fogom e dolgok visszaszolgáltatását. Ezzel kapcsolatban ünnepélyesen meg kell ígérnie, hogy bármi áron megoltalmazza e tárgyakat, s oly gondossággal és tisztelettel bánik velük, amelyet bármely egyéb hatalmas értékkel szemben tanúsítana.

Másodszor: a csomag információtartalma rendkívül érzékeny természetű. Arra kell Önt kérnem, ne ossza és ne beszélje meg rajtam és a túloldalon felsorolt tizenegy egyénen kívül senki mással, míg erre engedélyt nem kap tőlem.

Harmadszor: e dolgokat azzal az elvárással kapja kölcsön, hogy róluk feljegyzéseket készítsen, mégpedig – fogalmazzunk így – kimerítően, hozzájárulásomtól függően. Annyi idő áll rendelkezésére, amennyit kíván. A kézirat kielégítő befejezését követően ön tisztes díjazásban részesül.

Ha e feltételek bármelyikének bármely okból eleget tenni képtelen, kérem, hagyja abba a feladatát, és várjon, amíg ismét kapcsolatba lépek önnel. Am ha úgy dönt, hogy belevág, továbbléphet.

Hiszem, hogy ez lesz a célja.

H

Hát, a pokolba is... Ezek után már lehetetlen volt, hogy ne nyissam ki.

Letéptem a papírt, és élem tárult a vörös gumiszalaggal szorosan összefogott levélköteg, valamint a tíz bőrkötéses könyv. Kinyitottam, amelyik legfelül volt. Mozdulatomra szőke hajtincs hullott az asztalra. Felkaptam, megnéztem, az ujjaim köré csavargattam, és találomra elolvastam néhány sort ott, ahol a tincset a lapok közé préselték:

...bárcsak eltűnhetnék ebből a világból, mert nem maradt benne szeretet. Elvették őt tőlem, és velem együtt tűnt el annak a reménye is, hogy...

Lenyűgözve átfutottam, ami az első könyvből hátravolt. Oda-fenn női hang sorolta a megyék neveit. Lap lap után minden oldalt teljesen kitöltöttek a szorosan egymáshoz rótt betűk, dátumok – 1835. november 6.; 1841. június 3. –, rajzok és listák. Az olyan nevek, mint a Speed, a Berry vagy a Salem. S a szó, ami felbukkant újra meg újra:

Vámpír.

A többi könyv ugyanilyen volt. Csak a dátumok változtak, és a kézírás. Átfutottam valamennyit.

...ott láttam első alkalommal férfiakat és gyermekeket eladni, mint... elővigyázatosságból, miután tudtuk, hogy Baltimore-ban nyüzsgönek... olyan bűn volt, amit megbocsátani nem tudtam. Arra kényszerültem, hogy lefokozzam a...

Két dolog egyértelmű volt: valamennyit ugyanaz az ember írta, és a könyvek nagyon-nagyon régiek voltak. Ettől eltekintve fogalmam sem volt, mi ez az egész, s mi készíthette Henryt arra, hogy kölcsönadja nekem őket. Akkor lapoztam fel az első kötet

első oldalát, rajta az öt abszurd szóval: *Ez itt Abraham Lincoln naplója*. Hangosan felnevettem.

Összeállt a dolog. Ámultam és bámultam. Azt se tudtam, hová legyek a csodálkozástól. Nem azért, mert kezemben tartottam a Nagy Felszabadító rég elveszettnek hitt naplóját, hanem mert ennyire rosszul ítélt meg egy embert. Henry csendességét annak tudtam be, hogy világtól elvonult embernek tartottam; a sorsom utáni gyorsan múló érdeklődését pedig annak, hogy az én társaságot mégiscsak kedveli. Most azonban egyértelműen nyilvánvalóvá vált, hogy a szivarnak elment az esze. Vagy velem szórakozik. Az effajta csalás azokra a gazdagokra jellemző, akiknek elég idejük van rá, hogy szórakozzanak. De akkor nem lehetne csalás, igaz? Ki venne magának ennyi fáradságot?

Vagy ez Henry saját félbehagyott könyve? Egy részletesen kidolgozott írói projekt? Kezdtém rémesen érezni magam. Igen. Igen, természetesen az. Megint végiglapozgattam a könyveket, hátha megtalálom bennük a huszonegyedik századról árulkodó jeleket. Apró repedéseket a páncélzaton. De nem volt egy sem – legalábbis amennyire első ránézésre meg tudtam állapítani.

Még valami nem hagyott nyugodni: ha ez egy író vállalkozása, mit keres itt a tizenegy név és cím? Miért arra kért Henry, hogy a könyvekről írjak, és miért nem arra, hogy írjam át őket? A mutató ismét csak az „őrült” tartomány felé lendült. Lehetséges lenne? Valóban azt hitte, hogy ez a tíz könyvecske... nem, ezt valószínűleg nem hihette. Igaz?

Alig vártam, hogy elmeséljem a feleségemnek. Alig vártam, hogy beszámolhassak neki valaki más totális elmebajáról. A kisvárosi flúgosok hosszú sorában ez az ember állhat az élen. Felálltam, összeszedtem a könyveket és a leveleket, sarkammal a csikkre tiportam, és megfordultam.

Fél méterre tőlem ott állt valaki.

Hátratántorodtam, és átestem az összecsukható széken; a tarkómat bevágtam a régi íróasztal sarkába. A látásom elhomályosult.

Már éreztem is a hajamban csorgó vér melegét. Valami fölém hajolt. Fekete szemét mintha márványból faragták volna. Bőre pulzáló kék erek áttetsző kollázsa volt. És a szája... a szájában alig fértek el nedves, üvegszerű fogai.

Henry volt az.

– Nem fogom bántani magát – mondta. – Csak azt akarom, hogy megértse.

A galléromnál fogva emelt fel a földről. Éreztem, hogy a vér a nyakamon át a hátamra folyik.

Elájultam.

Szép napot! A mielőbbi viszontlátásra!

III

Azt az utasítást kaptam, ne mondjam el részletesen, hová vitt aznap éjjel Henry, és hogy mit mutatott nekem. Legyen elég annyi, hogy ha beszélnék róla, fizikailag belebetegednék. Nem a borzalmakba, amiknek tanúja voltam, hanem a büntudatba, hogy részt vettem bennük akarva vagy akaratlanul.

Egy óránál kevesebb ideig voltam vele. E rövid idő alatt egy világ dőlt össze bennem. Visszavonhatatlanul megváltozott mindaz, amit a halálról, a térről és Istenről gondoltam. Ilyen rövid idő alatt hinni kezdtem – kétkedés nélkül – valamiben, ami egy órával korábban még örültségnek tűnt.

Léteznek vámpírok.

Egy hétig nem aludtam – előbb a rettegéstől, később az izgalomtól. Esténként tovább bent maradtam a boltban, elmerülve Abraham Lincoln könyveiben és leveleiben. A hihetetlen állításokat összevettem az elismert Lincoln-életrajzok kemény „tényeivel”. Régi fotográfiák másolataival tapétáztam ki az alagsori helyiséget. Dátumvonalak. Családfák. Írtam a kora hajnali órákig.

A feleségem az első két hónapban aggódott. A második két hónapban már gyanakodott. A hatodikban különköltöztünk. Féltem a biztonságomat. A gyerekeim biztonságát. Az elmeállapotomat. Rengeteg kérdésem lett volna, Henryt azonban nem lehetett megtalálni. Végül vettem a bátorságot, hogy a listán szereplő tizenegy „egyénnél” kérdezősködjek. Volt, aki egyszerűen csak elutasított. Mások ellenségesen viselkedtek. Ám a segítségükkel (nem szívesen ismerem el, hogy az volt) lassan megkezdtem Amerika titkos vámpírtörténetének összeállítását. Ismertettem szerepüket nemzetünk megszületésében, növekedésében és majdnem-halálában. És nem feledkeztem meg annak az embernek a szerepéről sem, aki bennünket a zsarnokságtól megmentett.

Tizenhét hónap leforgása alatt mindent feláldoztam azért a tíz bőrbe kötött könyvért és a piros gumiszalaggal összefogott levélköteggért. Bizonyos értelemben ezek voltak életem legjobb hónapjai. Minden reggel, amikor felébredtem a bolt alagsorában a felfújható matracon, konkrét cél lebegett a szemem előtt. Tudatában voltam, hogy valami igazán fontosat teszek, még ha teljesen, kétségbeesetten egyedül teszem is. Még ha megbolondultam is.

Vámpírok léteznek. Abraham Lincoln pedig korának egyik legnagyobb vámpírvadásza volt. Naplója – amit élete tizenkettedik évében kezdett el írni, és egészen meggyilkolása napjáig vezetett – megdöbbentő, szívszorító és forradalmi dokumentum, ami új megvilágításba helyezi az amerikai történelem számos inspiráló eseményét, és mérhetetlen komplexitást kölcsönöz szerzőjének, akit már eddig is szokatlanul bonyolult személyiségként jellemeztek.

Lincolnról több mint tizenötezer könyvet írtak. A gyermekkoráról. A mentális állapotáról. A szexualitásáról. A faji, vallási, pereskedéssel kapcsolatos nézeteiről. Ezek legtöbbször jócskán tartalmaz igazságot. Némelyik még célozgat is egy „titkos napló” létezésére és „az okkultizmussal kapcsolatos megszállottságára”. Ugyanakkor egy sem akad, amelyik bármit is írna élete nagy, központi harcáról.

Arról a küzdelemről, ami végül a polgárháborús hadszínterekig nőtt ki magát.

Kiderült, hogy a Becsületes Abe-ről szóló mítosz – ami kisiskolás korunkban vésődött a tudatunkba – eredendően hamis. Féligazságok és elhallgatások szövevénye, semmi más.

Ami most következik, az kis híján tönkretette az életemet.

Ami most következik, az végre-valahára az igazság.

Seth Grahame-Smith
Rhinebeck, New York
2010 januárjában